

Καθηγητικό

10 ΓΝΩΜΕΣ

 ΑΣΚΕΥΗ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ 2012 | **ή σημερινή**
ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ

Νιώθω ότι είμαι έξω από τη φυλακή

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
mardaf@hotmail.co.uk

Δεν προλάβαμε προχθές (4.7.2012) να καθίσουμε καλά-καλά στην αίθουσα εκπαίδευσης του σχολείου της κλειστής φυλακής και ο δάσκαλος Μιχάλης Ερωτοκρίτου μάς είπε να σηκωθούμε και να ανασπώσουμε όλοι μαζί, με το ένα μας δάκτυλο, μιαν ανάλαφρη σαν πούπουλο μακριά πλαστική μπάρα.

Ήμασταν οκτώ επισκέπτες, πεντέξι δεσμοφύλακες και μέλη της διοίκησης, και επτά νεαροί κατάδικοι που έκαναν μάθημα εκείνη την ώρα.

Αφού την κρατήσαμε για λίγες στιγμές ψηλά, μάς έδωσε εντολή να την αποθέσουμε κάτω. Εύκολη δουλειά θα πείτε, για είκοσι περίπου άτομα, να κατεβάσουμε στο πάτωμα ένα αντικείμενο σχεδόν χωρίς βάρος. Κι όμως! Πέρασαν αρκετά λεπτά προσπαθώντας μάταια να το καταφέρουμε, γιατί ενστικτωδώς, κάποιοι αντιστέκονταν, κάποιοι έσπρωχναν προς τα πάνω αντί προς τα κάτω, κάποιοι δεν έκαναν τίποτε απολύτως.

Όταν τελικά την κατεβάσαμε με... χίλια ζόρια, ο Μιχάλης χαμογέλασε και μάς είπε ότι αυτή ήταν μια απλή και εύκολη φαινομενικά δράση, αλλά δύσκολη να υλοποιηθεί. Βλέπετε, ο καθένας από εμάς έχει τον δικό του χαρακτήρα και ενεργούσε... αναλόγως. Αυτό συμβαίνει και με το σχολείο μέσα στη φυλακή, αυτή είναι και η πραγματικότητα της φυλακής. Ο κάθε κατάδικος έχει τον δικό του χαρακτήρα, έτσι που ακόμα και απλά πράγματα δεν είναι εύκολο να γίνουν. Απαιτούν συνεργασία και συντονισμό.

Σκέφτομαι ότι ναι, σε αυτήν ειδικά την

τάξη, με τους 18χρονους και 20χρονους κατάδικους, τα πράγματα δεν είναι εύκολα. Όμως, αν και ο καθένας θέλει τα πράγματα να γίνονται με τον δικό του τρόπο, σε ένα ζήτημα συμφωνούν όλοι: στην αγάπη τους για το σχολείο τους.

Χθες, η λέκτορας στο Πανεπιστήμιο Νεάπολης, της Πάφου, Δρ Όλγα Σολομώντος Κουντούρη παρουσίασε σε συνέδριο τη συγκλονιστική, θα έλεγα, εμπειρία της συνεργασίας του Πανεπιστημίου με τις Κεντρικές Φυλακές, σε ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα για νεαρούς καταδίκους μέσα στην κλειστή φυλακή, μέσα στον χρόνο αυτό.

Προσφέρθηκαν εθελοντικά να διδάξουν σε 15 φυλακισμένους 17-21 χρονών, 19 φοιτητές, ως μέρος των σπουδών τους για το δίπλωμα master στην εκπαιδευτική ψυχολογία, υπό την καθοδήγηση του Μιχάλη Ερωτοκρίτου.

Η Όλγα Κουντούρη μετέφερε μεταξύ άλλων την παρατήρηση μιας από τις φοιτήτριες-δασκάλες, της Χριστιάνας, που έγραψε: «Ενώ περίμενα να δώσω και να αφιερώσω χρόνο σε αυτό το άτομο, στο τέλος πήρα πολύ περισσότερα απ' όσα θα μπορούσα να φανταστώ. Όλες οι προκαταλήψεις που

είχα πριν πάω στη φυλακή εξαφανίστηκαν και τώρα είμαι πιο συνειδητοποιημένη στο ζήτημα των νεαρών παραβατών. Πραγματικά απόλαυσα αυτήν την εμπειρία, που με επηρέασε να σκέφτομαι και να δρω διαφορετικά».

Έγραψε εξάλλου μια άλλη φοιτήτρια-δασκάλα, η Κωνσταντίνα: «Δεν θα ξεχάσω τα σιδερένια κάγκελα, που έστω για λίγο με εμπόδιζαν να αναπνεύσω ελεύθερα. Συνειδητοποίησα πόσο σημαντικό είναι να είσαι ελεύθερος και πόσο εύκολα εμείς οι άνθρωποι βάζουμε ταμπέλες σε άλλους και συμπεριφερόμαστε ρατσιστικά. Που αντί να καταδικάζουμε τις πράξεις τους, καταδικάζουμε τους ίδιους ως άτομα».

Η Δρ Όλγα Κουντούρη μετέφερε, επίσης, στο συνέδριο τα λόγια που της έγραψε ένας από τους νεαρούς κατάδικους:

«Θέλω να πηγαίνω κάθε μέρα στο σχολείο. Μου αρέσει που έρχονται οι δάσκαλοι και μας βοηθούν. Νιώθω φυσιολογικός όταν είμαι με τους δασκάλους μου μέσα στην τάξη - νιώθω ότι είμαι έξω από τη φυλακή».

Και πώς να μη νιώθει ότι είναι έξω από τη φυλακή, απολαμβάνοντας τη μεγαλύτερη απ' όλες τις ανθρώπινες ελευθερίες;